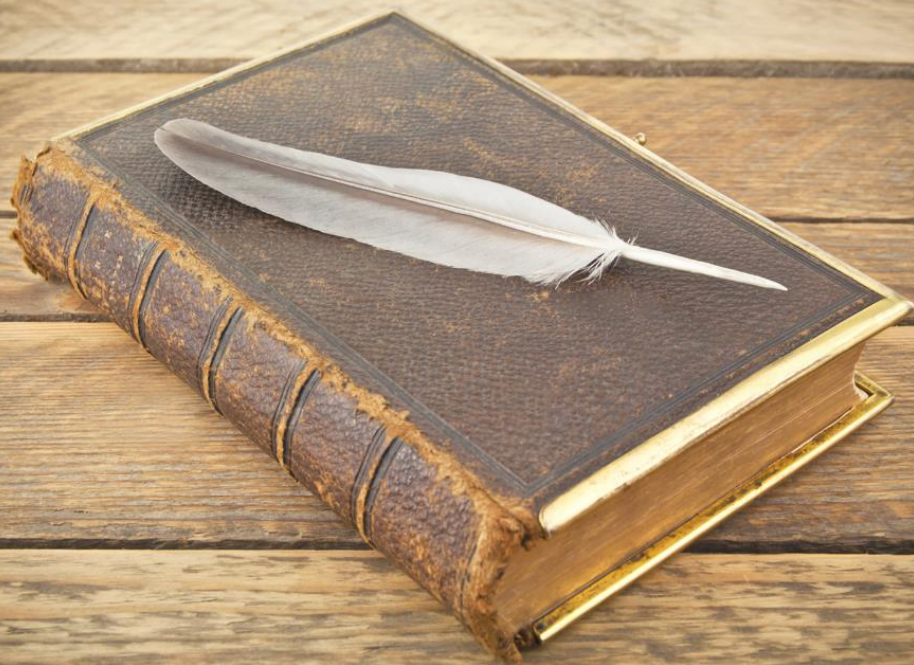

Erik Dominik Novák

*Na začátku
bylo pero*

NA ZAČÁTKU
BYLO PERO

Erik Dominik Novák

HOŘÍ TI KROV

Hoří Ti krov,
a chaloupka k zemi padá
Místo postele stoh,
teď bolí Tě, a zebou záda

Měls úspěšný lov,
leč trofejí nemáš, kam složit
Když shořel Ti krov,
já do téhož musím se vložit

Přijď dneska spát k nám,
mám lože sdílné, velkou náruč
Večeři Ti dám,
jen, že nepůjdeš zas, mne se zaruč

Jak shořel Ti krov,
nám cestička se napřímila
Já jsem v roli vdov,
a Tobě, vnady odhalila –

ČARDÁŠ

Tvář

zdá se chladná,

žáru svící vládnou kati

Zář zrádná čas krátí

Vír říční

stáhne holku poslední

Zvon už zní

pár dní

Bílá v černě se promění,

bloudíš mezi mřížemi

Jak zatčení,

loučení

nespatříš,

neodvrátíš

V pekle ohně praskají,
kam se všichni ztrácejí
Strach neskrýváš,
hledáš klíč,
ortel znáš,
plamen, a bič

/pro kapelu
SGT Demoliční četa,
jaro 1994/

PRÁZDNÝ POJEM

Slzy zřejmě z deště,
kapky možná z očí
Marně doufáš v ještě,
když celý kraj se loučí

Zástup v černém hávu,
i karavana koní,
již přečetly si zprávu
o Tobě, a o ní

Tak celý kraj se loučí
k Tvé stopě druhé v páru
Měls rád, byla Tvůj kočí,
pak ztratila se v davu

Píšeš list do neznáma,
vztah Váš druhým byl vzorem
A slůvka cit, láska, dáma,
dál jsou jen prázdný pojem

JAK SE HÝBE SOUKOLÍ

Jak se hýbe soukolí,
hoří, i chladne tvář
Úmrtí, i zrození
obsáhne Tvůj snář

Jeden sen je o moři,
stále plout chtěl bys dál
A dokud Tvá loď neshoří,
není, nač život bys vzdal

Jak se hýbe soukolí,
potomků svých máš
Stále tvář si oholíš,
do úst sousto dáš

Leč, pak přijde loučení,
nezasíněj svíc
Když úmrtí, i zrození
může dát Ti víc –

DVA STAŘEČCI

Dva stařečci o holích
obrázku daj tvář
Dneska jich nic neskolí,
přízně v nich si važ

Dva stařečci poví Ti,
jak malovat líp,
tak, abys v tísní zachytil
vždy i dobrý vtip

Dvěma stařečkům věnovals
plátno své s povděkem
Z plátna zítra vzroste klas,
a za stařečky kmen

STRUNNÝ APARÁT

Part už je prázdný,
hudebník, který říct chtěl víc,
dirigent žádný
nespojí jeho strun, a plic

Part už je prázdný,
prázdné jsou šatny, i nároží
I posluchač vážný
vážně již míjel nádraží

Opona spadla,
houslista, jenž v part hleděl dál,
víčka mu zvadla,
a pak sám na tramvaj utíkal

Tak zítra v sále
dopoví, co nestihl hrát
Leč, chtěl by stále
slyšet znít svůj strunný aparát –

SLUNEČNICE

Sté, jak slycháš hlásků z porodnic,
sám, nevytušíš,
co žal skrývá

A možná, pláčou ještě o tón výš,
když nepohladiš
jejich práva

Z plen promáčených cítíš
samou lásku,
a ruku v ruce, vedeš
si domů
sedmikrásku

Luny, jež sviráš lehce v náručí,
dech trpasličí,
i žár písku

HVĚZDA

Tvoji stezky neposvětil
hvězda, která k Zemi letí,
ač přání, mělš rázem na tisíc

I ta hvězda bývá zrádná,
a přináší jen rána chladná,
a Tys od ní čekal mnohem víc

Přál sis lásku, přál sis víru,
ve svůj cit, a svoji sílu,
a ve svoje slůvka ztracená

jež pozbyls se svou první dívkou
Řekl bys o ní, krev, a mlíko,
a u dálnice leží pohřbená

Když stopovala v cestě k Tobě,
v nažehlené garderobě,
srazil ji řidič, co byl opilý

A sté jsi tuhle plavovlásku
pochoval, a vše dal nyní v sázku
jenom téhle hvězdě jediné

která právě k Zemi letí
A byť dnes Tvé stezky neposvětí,
alespoň Tvůj žal krůčkem pomine

STÁLICE

Tam, na okraji New Orleans,
když naposledy hráli Queens,
prý sešli se Elvis, a John,
však nevydali ani tón –

Tam, na východě Středních Čech,
já o tomtěž snil ve svých snech
Však jim dávno odzvonil zvon,
fandů rej, i dívek shon

A když pouštím si je dnes,
z cédéčka, a bez nebes,
vím, že kdesi bude ráj,
odkud oni poslouchaj

co v rádiích hraje se
při současné noblese –
Vždyť nejen, když zvoní zvon,
vzlétá vzhůru každý tón –

VONNÝ DECH

Pár slov si nech
pro příští vonný dech,
však nyní, mne jen líbej

Stůj, co stůj,
na růž mou též rtem vpluj,
a očí, víčky také skrývej

Fráze Tvé,
věř mi, nezní vůbec zle,
leč, posečkej s nimi ještě chvíli

než svou hrou
naplním vášeň dvou,
a s dechem v srdci dojdem k cíli

SKOŘÁPKY

Než den překročí svůj práh,
noc je v lůně, v skořápkách
Sté, jak vyjde půlměsíc,
tohle mládě poví víc

Třebas, kdepak hvězdy jsou,
kdepak svítí lucernou
Kdepak, naopak, je tma,
a plod lásky začíná

I on má svou skořáčku –
Než mu přečteš pohádku,
pod srdcem se musí skrýt,
a Tvé nitro, pohladit